

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Draží věřící,

člověk je stvořen pro Hospodina, a proto jenom v Něm a v naplňování Jeho vůle ve stvoření nachází pokoj a duševní rovnováhu. Naše povinnosti, úkoly, poslání mají transcendentální ukotvení, směřují k cíli, který je mimo nás, který nás převyšuje. I cíle dílčí a podřízené, jako péče o rodinu, láska k bližním, pastorační úkoly apod., se nacházejí mimo nás a jejich naplňování nezáleží na našich pocitech či pocitech druhých, alebrž na tom, zda jednáme správně, nebo nesprávně. Nejvyšší normou, na níž závisí normy dílčí, je opět Hospodin.

Proto pro katolickou spiritualitu, morálku, posuzování jakékoliv činnosti kohokoliv je směrodatnou normou ne to, jak to ten člověk myslí, nýbrž to, zda koná správně, či nesprávně. Sv. Tomáš zdůrazňuje, že špatný skutek, i když je konán v nezaviněné nevědomosti s dobrým úmyslem, se nestává dobrým, pouze není v řádu milosti trestán (dokonce je záslužný), dobrý úmysl je odměněn. Ale to může s konečnou platností posoudit jen Bůh, neb dle staré církevní zásady „*de internis Ecclesia non iudicat* – o vnitřních věcech Církev nesoudí“.

Primární ukotvení člověka ve svém Stvořiteli a sekundární v tvorech mimo něj je podstatnou okolností lidského bytí, která člověku přináší vnitřní rovnováhu a dává prostor pro harmonické utváření osobnosti. Je to právě moderní doba, která nejprve odtrhla člověka od ukotvení v Bohu a nyní systematicky pracuje na zpřetrhání zdravých vazeb k okolím. Jedinec se pak obrací sám k sobě a neustále se zabývá sám sebou či svými potřebami, koníčky, touhami a problémy. To se přenáší i do katolického prostředí a pohledu na duchovní život. Člověk se zabývá tím, jak být více svatý, dokonalejší apod., ale nakonec v podstatě krouží pořád sebestředně sám kolem sebe. Svátí se naopak zabývali tím, jak Boha lépe oslavit, jak účinněji šířit evangelium, jak zlepšit úroveň církevních škol, jak pomoci trpícím atd., a tím se posvětili, protože zapomínali sami na sebe pro službu Bohu a bližním. Neboť ve vztahu k Bohu a stvořenému řádu je zásadní postoj služby – „Sloužím“, heslo jednoho z nejslavnějších rytířů středověku, českého krále Jana Lucemburského.

Ale i v přirozeném životě ještě nedávno byly běžnými hodnotami služba vlasti, práce pro povznesení společnosti a národa, cíle, které jednotlivce převyšují. Dnes slyšíme, jak někdo neustále přemýšlí sám o sobě, jak by chtěl uspořádat svůj život, jak pečovat o kvalitu života, jak mít pověst korektního člověka, místo toho, aby přemýšlel, jak být bližním a vlasti užitečný ve smyslu toho, co je správné.

Výsledkem jsou duševní zátěže a poruchy, které nabývají nebývalého rozšíření. Lidstvo odmítlo vládu Boží, vládu zjevené pravdy, službu Bohu a bázeň Boží – tím přišlo o své transcendentální ukotvení, vozataj vírou osvícený rozum neukazuje už duši cestu a vůle ztratila svého vozataje. Běda nám, pokud se místo práce a služby poddáme tomuto modernímu blouznění, byť ve zdobném kabátě zbožnosti.

19. října zemřel Dp. Zdeněk Obdržálek, který byl nejen jeden z několika kněží, kteří nám byli nápomocni v počátcích našeho působení v ČR, ale nadto mnoho let obětavě sloužil v brněnské kapli Královny posvátného růžence. V posledních letech ze zdravotních důvodů již nemohl vysluhovat nedělní mše sv., ale ještě nás nějaký čas v případě potřeby zastupoval a donedávna učil menší děti katechismus. V úterý pravidelně přicházel na kus řeči, byla příležitost ke svaté zpovědi, jen poslední čas už návštěvy nebyly zcela pravidelné, přesto jsme se do konce několikrát do měsíce vídali. Vzpomeňme v modlitbě na jeho duši s vděčností za vše, co pro nás vykonal.

Mnoho milostí od Dítěte Ježíše přeje a vyprošuje

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX dne 29. října 2021 v Brně

při pohřbu P. Zdeňka Obdržálka

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Vysoce důstojný pane superiore, drazí spolubratři v Kristu, drazí pozůstalí, drazí věřící,

Náš Pán praví: „Pojďte, požehnaní Otce mého, vládněte královstvím, neboť jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznul jsem, a dali jste mi pít!“ (Mt 25,34–35.) Tato slova našeho Pána Ježíše Krista charakterizují život našeho drahého zesnulého, a to dvojím způsobem.

Otec Zdeněk Obdržálek se stal knězem až ve svých bezmála padesáti letech. Jeho touha po svátostném kněžství byla po dlouhém čase trpělivosti a úsilí odměněna. Knězem se stal jako člen františkánského řádu, tajně byl svěcen v Erfurtu. A jak mi nejednou řekl, nikdy toho, že se stal knězem, nelitoval. Ve svém kněžském životě musel překonávat mnoho těžkostí. Již brzy, v první polovině devadesátých let, se stal farářem ve Ždírci a dostal na starost několik dalších kostelů. Byly to mrtvé farnosti, „lícha neoraná“, jak o nich při předávání pravil pan arcibiskup Otčenášek. Přesto se s velkým nasazením ujal pastoračních povinností a začal opravovat nejprve kostely. Ale dolehly na něj další zkoušky, zkoušky věrnosti zbožnosti a autentické katolické víře. Příčily se mu moderní bezbožné praktiky, odmítl proto podávat Nejsvětější Svátost do ruky a začal se učit sloužit tradiční liturgii. V té době mi napsal do kněžského semináře a nabídl spolupráci při našem působení v Českých zemích. V důsledku zdravotních komplikací po autonehodě ihned, jakmile dosáhl důchodového věku, odešel z duchovní správy a aby nemusel již sloužit nový rítus, požádal o zrušení řeholních slibů – věděl, že v moderní komunitě by byl vystaven nátlaku a útokům pro svoji věrnost plnosti katolické víry. P. Obdržálek se tak přestěhoval definitivně do Brna a příležitostná výpomoc u nás se postupně proměnila v dlouholetou spolupráci. Nejprve učil ve svém bytě děti katechismus a od roku 2003 převzal pravidelně dvakrát měsíčně nedělní bohoslužby včetně katechismu v této kapli. Tak věřící sytil eucharistickým chlebem a napájel milostmi pramenícími z mešní oběti, sytil je slovy věčných pravd a napájel jejich duše nektarem pravé zbožnosti. Svoji pastorační činnost u nás skládal ze svých beder postupně, úměrně zdravotnímu stavu. Nakonec nás ještě navštěvoval donedávna vždy v úterý a poskytoval dle potřeby naší komunitě službu zpovědníka.

P. Obdržálek se však věnoval neméně intenzivně ještě jedné – charitativní – činnosti. Bylo to působení mezi starými lidmi, většinou už ležícími pacienty, o které chodil pečovat. Těmto lidem na sklonku života poskytoval útěchu, sám jim i pomáhal s péčí, krmil je a obstarával chybějící pomůcky. Na tuto činnost měl i své sponzory. Tam opravdu krmil a napájel potřebné.

Vše, co dělal, dělal ke cti a chvále Boží, za odměnu věčnou. Nechtěl být za to chválen, nepotrpěl si ani na projevy vděčnosti, říkal, že když člověk udělá

něco dobrého, tak musí počítat s tím, že mu za to někdo vynadá, což se mu i nejednou stalo. Nechtěl ani, aby se slavily jeho narozeniny, kněžská výročí, chtěl zůstat spíše nenápadný. Nechtěl být zván ani na pohoštění s představenými, říkal, „Drž se od vrchnosti radši dál, církevní i světské.“ Tak jsem musel vícekrátě nějak kulatně vysvětlit, proč jsem toho starého důstojného pána nepozval na oběd s biskupem – nechtěl jsem říct, že mi utekl a chce zůstat v ústraní.

V osobním kontaktu byl spíše mírný, trpělivý, nebyl konfliktní a nerozčiloval se. Když jsme hovořili o pastoračních záležitostech, říkal mi: „Já se s nikým nehádám, to nemá cenu, stejně nikoho nepřesvědčíš. Každého nechám vymluvit a on se nakonec uklidní a odejde a já mám pokoj.“ To však neznamenalo, že by ustupoval, naopak – nakonec udělal to, pro co se po klidné úvaze rozhodl.

P. Obdržálek byl a zůstal svůj, specifickou křesťanskou osobností, kterou formuje katolická víra. Vše ho zajímalo a s oblibou se odvolával na sv. Pavla: „Všechno vyzkoušejte a dobré podržte.“ A on takto držel to hlavní – věrnost katolickému kněžství, milosrdné srdce a lásku ke všem – ke své rodině, za niž pravidelně obětoval mše svaté, ke spolubratřím, k věřícím. Z této lásky nikoho nevyklučoval, prosme tedy, aby mu Pán pro tuto lásku k Bohu a bližním odpustil i případné viny, kterých není prost nikdo z lidí, aby mu co nejvíce ukrátil oheň očistcový a přijal ho co nejdříve do své slávy, aby řekl: „Vstup ke mně do příbytku, jenž je ti od věčnosti připraven, a vládni se mnou královstvím.“

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus a jeho božská Matka Panna Maria!

Kázání Jeho Excelence arcibiskupa Marcela Lefebvra dne 12. února 1984 v Zaitzkofenu

při udílení tonsury a nižších svěcení

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Moji milovaní přátelé,
Moji milovaní bratři!

Včera jsme zde byli shromážděni u příležitosti podjáhenského svěcení, dnes proto, abychom ty, kteří zanedlouho přijmou tonsuru, převedli ze stavu

laického do stavu duchovního a abychom těm, kteří tonsuru již obdrželi, udělili nižší svěcení.

Nyní bych chtěl chvíli setrvat u tohoto přechodu, u přechodu z laického stavu do stavu duchovního, klerikálního. Neboť se jedná o velmi významný přechod! Tradice říká, a je to tradice, která je založená na katolické víře, že klerik je podstatně odlišný od laika, protože klerik se připravuje na to, aby se stal knězem, a kněžství kněží je podstatně odlišné od kněžství laiků. Kněžství laiků je spíše obraz než skutečnost. Kněžství kněze je zásadní skutečnost, která má opravdový podíl na kněžské milosti našeho Pána Ježíše Krista. To je důvodem toho, proč Církev propůjčuje zcela zvláštní znamení těm, které povolává z laiků, které vyvoluje, protože jsou připraveni obléci kněžství. Od tohoto okamžiku je bude Církev považovat za kleriky, protože to již nejsou laici. Jako takoví se těší výsadám kleriků, avšak musí se také podílet na jejich povinnostech. Dnes je velice důležité, důležitější než kdy předtím, mít o těchto věcech jasný pojem.

Po Druhém vatikánském koncilu se, jak víte, tento koncil začal nazývat koncilem vyzdvihujícím význam laiků. Cožpak neměli laici před Druhým vatikánským koncilem v Církvi žádné čestné místo, cožpak nebyli laici před Druhým vatikánským koncilem v Církvi náležitě doceňováni? Mýlila se snad Církev po dva tisíce let a laiky podceňovala, naproti tomu kleriky nepřiměřeně vyvyšovala? Jasně poznáváme, že je to nesprávné a nepravdivé. Tato myšlenka posílení významu laiků spočívá na zcela novém sebepojetí Církve. A to je na tom neblahé. Proto bych se chtěl při tomto obřadu, který se dnes koná, poněkud zdržet, abych Vaši pozornost obrátil k závažnému bludu, který hrozí, že se rozšíří po celé Církvi. Rozšířil se již během koncilu, a sice skrze zcela konkrétní představy těch, kdo chtěli dosáhnout tohoto posílení významu laiků. A tyto představy se nyní po koncilu rovněž uplatňují ve zcela konkrétních věcech, jako právě v případě zrušení tonsury, zrušení nižších svěcení a zrušení podjáhensství. To vše jsou skutečnosti, které dokazují, že se tu prosazuje nové sebepojetí Církve.

A jaké je toto nové sebepojetí? Člověk se již k ničemu nezavazuje. Novým pojmem je pojem Boží lid. *Populus Dei*. Co se tím chce říci? Boží lid – toto slovo se dnes neustále znovu a znovu objevuje v moderních spisech z pera duchovních, z pera biskupů. A tento nový pojem tvoří základ nového církevního práva lidu Božího.

Vše bylo svěřeno Božímu lidu. Výuka v Církvi je svěřena Božímu lidu, posvěcování duší je svěřeno Božímu lidu, všechny svátosti, mše svatá je svěřena Božímu lidu. Máme tu zcela novou představu, která jde tak daleko,

že se u tohoto Božího lidu už vůbec neví, kdo je ustanoven od Boha a kdo jmenován Církví a kdo je vyvolen, aby přinášel oběť mše svaté, uděloval svátosti, učil a posvěcoval! To již člověk neví, všechno je vágní a zmatené.

Nedávno bez zábran prohlásili v oficiální římskokatolicko-luteránské komisi, že tento pojem Božího lidu byl převzat od Luthera. Je to tedy Lutherův církevní termín, který v současné době proniká do představ a do praxe.

A co chtěl Luther? Velmi dobře víme, že Luther chtěl zničit katolické kněžství, stejně jako chtěl zničit svatou mešní oběť. Cítil odpor vůči kněžství a odpor vůči naší mši svaté.

Jak je jen možné, že dnes Církev přijímá za své Lutherovy myšlenky?

Na vlastní oči vidíme, jak se kněží nechávají laicizovat, stavějí se na roveň laikům, a vidíme laiky, jak zaujímají místo kněží. Vidíme, jak se dnes laikům svěřují církevní funkce, jak se na ně přenáší dokonce odpovědnost za farnosti, jak se jim svěřuje kázání, rozdělování svatých svátostí. Tak veliký je zmatek, do kterého jsme se po Druhém vatikánském koncilu dostali vinou tohoto nesprávného pojmu Božího lidu.

Ale toto dnešní udílení tonsury ukazuje, že my chceme zachovat katolické pravdy, které Církev vždy učila, že totiž existuje podstatný rozdíl mezi kleriky a laiky. Klerik je povolán; stejně jako náš Pán povolal své apoštoly, tak i Církev povolává své budoucí kněze, jmenuje je, uděluje jim svátost kněžského svěcení, která jim propůjčuje charakter, jenž je činí služebníky Božích svátostí, služebníky Božích tajemství, *dispensatores mysteriorum Christi*. Nechceme tento zmatek, v němž se kněží stávají laiky a laici kněžími. Nechceme tento zmatek, neboť to není víra Církve, nýbrž protestantská myšlenka Luthera, jenž kněžství zlaicizoval, jenž kněžství zesvětlil a tím zredukoval svatou mešní oběť na prosté shromáždění obce, na věc společenství věřících, která již není obětí mše svaté, již není mší svatou, jež prozpěvuje chválu Pánu Bohu, jež obětuje Bohu bohoslužbu, jež obětuje celou Církev Bohu.

Nepozorujete sami, že ve Vašem okolí lidé, kteří nadále následují dnešní kněze, ty, kteří změnili smýšlení, kteří se řídí podle nové církve, jak je nacházíme na všech farách, že tito lidé upadli do zmatku? Většina katolíků dnes lituje, hluboce lituje toho, že se kněží již neprezentují jako kněží. Kněz se zredukoval na kdekákeho laika, na kdekákeho věřícího a teď jsou věřící nesmírně smutní z toho, že se jejich kněží připodobnili laikům. Chtěli potěšit laiky, i Luther chtěl potěšit věřící tím, že určitým způsobem pozdvihl stav věřících laiků a snížil kněze. Věřící jsou však šťastní, když mají kněze,

chtějí, aby jejich kněží byli vskutku kněžími, prostředníky mezi Bohem a jimi. Čím výše kněz stojí, tím mají laici větší možnost se prostřednictvím Božího kněze i sami pozvednout. Dnes jste přišli ve velkém počtu na toto svěcení, neboť pro Vás je přijetí svěcení, výstup po stupních, které vedou ke kněžství, skutečným posvěcením Církve a rovněž posvěcením Vašich duší, Vašich vlastních duší. A pro Vás, drazí rodiče, kteří máte děti, z nichž se za několik málo okamžiků stanou klerici či které mají přijmout nižší svěcení, je to hrdost, obrovská, veliká radost, že Pán Bůh Vaše děti vyvolil k tomu, že se jednoho stanou kněžími. Neboť Vy máte vznešenou představu o kněžství. Vy totiž víte, že toto je Církev, toto je víra Církve. A máte pravdu. Neboť dnes, kdy svěcení již nemají onen smysl a skutečný význam s ohledem na posvěcování, již nemají onen lesk a tu velikost, které propůjčuje celý tento sled stupňů, které vedou ke kněžství, dnes trpí Církev dalekosáhlým nedostatkem. A proto pozorujeme tuto dezorientaci duší, toto zmatení duší, které již nenacházejí onu vitalitu katolické Církve, kterou kdysi měla díky kněžím.

My však dnes chceme navzdory všemu pokračovat v tradici Církve, co se týká víry Církve v posvátnost kněze, ve velikost kněze, v kněžský charakter, jenž je mu udělován skrze podíl na kněžské milosti našeho Pána Ježíše Krista.

Vy ale, moji milí přátelé, kteří nyní přijmete nižší svěcení, se radujte, děkujte Bohu za milosti, které Vám nyní budou uděleny, když obdržíte předměty, které Vám biskup podá spolu s biskupskou modlitbou.

Pro Vás, kteří nyní budete vysvěceni na ostiáře, jsou to milosti, které Vám dovolí být v jistém smyslu oficiálními sakristány Církve, kterým je svěřen Boží chrám, péče o Boží chrám, kteří jsou tím pádem pověřeni bdít nad tím, aby do nitra tohoto chrámu nemohlo proniknout nic profánního, nic, co je v protikladu k velebnosti, velikosti, posvátnosti tohoto chrámu. Vy, kteří budete pověřeni svolávat věřící zvoněním zvonů a tím vymítat zlé duchy, neboť zvony vyhánějí zlé duchy, dostanete díky tomu již důležitou úlohu, která se dotýká mystického Těla našeho Pána Ježíše Krista.

Vy, kteří budete vysvěceni na lektory, se tím stanete oficiálními katechety Církve a budete muset vyučovat věřící, aby byli správně disponováni k přijímání tajemství Pána Boha, a to zejména nejsvětější Eucharistie.

Vy, exorcisté, budete vyhánět zlé duchy z mystického Těla Kristova a ví Bůh, že ti jsou dnes všude v činnosti. Oni jsou pány světa, aniž by jim snad Pán Bůh dovolil být všude a pronásledovat všechny, kteří ještě chtějí udržet svatou Církev Boží v její svátosti. Budete vymítat d'ábly pomocí exorcismů.

Při exorcismech dbejte přísně na to, abyste se nikdy nenechali vlákat do rozhovoru s ďáblem! Se Satanem se nevede žádný dialog! Ďábel se vyhání, s ním se nevede dialog! Někdy vidíme, dokonce u lidí věrných tradici, jisté brožury či knihy, které vzešly z rozhovorů s ďáblem, se zlým duchem. Všechny tyto věci jsou škodlivé! Démon je kníže lži. S knížetem lži nediskutujeme. Protože Eva vedla se Satanem dialog, místo aby ho vyhnala, upadla do hříchu. Této zásady se pevně držte!

A Vy, akolyté, se již díky zvláštní milosti smíte přiblížit k oltáři, již vystoupit na oltářní stupně. Budete přinášet podjáhnovi vodu a víno, které se promění v Krev našeho Pána Ježíše Krista. Budete přinášet také světlo na znamení toho, že náš Pán je světlo světa. Již se více přiblížíte svatým funkcím, které Vám později budou vlastní skrze podjáhensství, jáhenství a kněžství. Radujte se, moji milí přátelé, děkujte Pánu Bohu, že smíte obdržet tyto milosti, vytrvejte v pokoře, v děkování Bohu, který Vás zahrnul touto láskou, a prostě nejblahoslavenější Pannu Marii, aby Vám umožnila pochopit, co je to kněžství. Ona, která byla Matkou věčného Kněze, ona, která byla naplněna Duchem Svatým, Vám dá pochopit milosti Ducha Svatého, aby tyto milosti naplnily Vaše duše jako o nových Letnicích. Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Exercicie pro muže – Zlaté Hory

Začátek 17. 1. – 14.00 hod.

Konec 22. 1. – 13.00 hod.

2500,- Kč (studenti 1500,- Kč)

přihlášky P. Filip Marada – pfmarada@fsspx.cz

Bířmování

Kaple Královny posvátného růžence

26. června – 10.00 hod.

svátost bířmování bude udělovat Msgr. Bernard Fellay FSSPX

POŘAD BOHOSLUŽEB NA LEDEN – ÚNOR

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

16. 1. a 20. 2.	– 17.30	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle	– 10.00	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00	– Mše sv.
1. 1.	– 10.00	– Mše sv. chorální
5. 1.	– 17.00	– Svěcení tříkrálové vody
6. 1.	– 18.00	– Zjevení Páně – Mše sv. chorální
7. 1.	– 18.00	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 2.	– 18.00	– Svěcení svící a Mše sv. chorální
4. 2.	– 18.00	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
5. 2.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
Ostatní dny	– 8.00	– Mše sv.

PRAHA

Praha 7-Holešovice, Avion Club, Heřmanova 719/25

1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30	– Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00	– Mše sv. chorální

Praha- Michle, Na Záhonech 10

1. 1.	– 10.00	– Mše sv. chorální
-------	---------	--------------------

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Kostel sv. Barbory a všech panen mučednic, Dům sv. Prokopa, č. p. 107

2., 4. a 5. neděle v měsíci	– 10.00	– Mše sv. chorální
-----------------------------	---------	--------------------

PARDUBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
1. 1. – 10.00 – Mše sv. chorální

BORŠOV NAD VLTAVOU

Dům Msgr. Marcela Lefebvra, Farní 50

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
1. 1. – 17.30 – Mše sv. chorální

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
2., 4. a 5. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
Sobota před první nedělí – 18.00 – Mše sv. s lidovým zpěvem
1. 1. – 18.00 – Mše sv. chorální

JABLONEC NAD NISOU

Centrum sociálních služeb, Emilie Floriánové 1736/8, malý sál

16. 1. a 20. 2. – 10.00 – Mše sv. chorální

KROMĚŘÍŽ

Kaple sv. Kříže – Hotel Octárna, Tovačovského 318/18

4. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

13. 1. a 17. 2. – 17.30 – Mše sv.

ZLATÉ HORY

Dům sv. Hedviky, Kostelní 440

8. 1. a 12. 2. – 9.00 – Mše sv. chorální
23. 1. a 27. 2. – 17.30 – Mše sv. chorální

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na děkanství: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Kněžské bratrstvo svatého Pia X.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2801456074**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.